

Лакомото котенце.

апатата котка бѣ почнала да остарява: очитѣ ѝ слабо виждаха, ушитѣ недочуваха, зѣбитѣ ѝ бѣха изпокапали до толкова щото, освѣнѣ че не можеше да изпълнява своята главна работа—да изтрѣбва мишките—но и много трудно ядѣше храната си, що ѝ давахме. Наближаваше смъртта ѝ.

„Трѣба да си вземемъ отъ нѣгдѣ котенце, за да замѣсти старата котка, иначе мишките много пакости ще ни правятъ“, казваше мама често пѣти.

Единъ денъ току видѣхъ, че мама носи едно бѣло, хубавичко котенце съ черни петна по главата и гърба.

„Нà ви котенце! каза мама, взехъ го отъ стрина ви Върбаница. То е още мѣничко, зѣбитѣ му сѣ слабички, та не може да яде твърда храна, затуй хранете го съ попарка!“

Почнахме ние да хранимъ котенцето тѣй, както каза мама. И да видите за малко врѣме, колко порастна то! Пѣкъ и какво пѣргаво котенце бѣ. да му се ненагледашъ и ненарадвашъ!

Вземамъ ивичка отъ нѣкой платъ, влача я по пода, а то скача ли, скача слѣдъ нея. Понѣкога пѣкъ тѣркулвамъ прѣдъ него една празд-